

FARIDAH ĀBĪKĒ-ĪYĪMĪDĒ

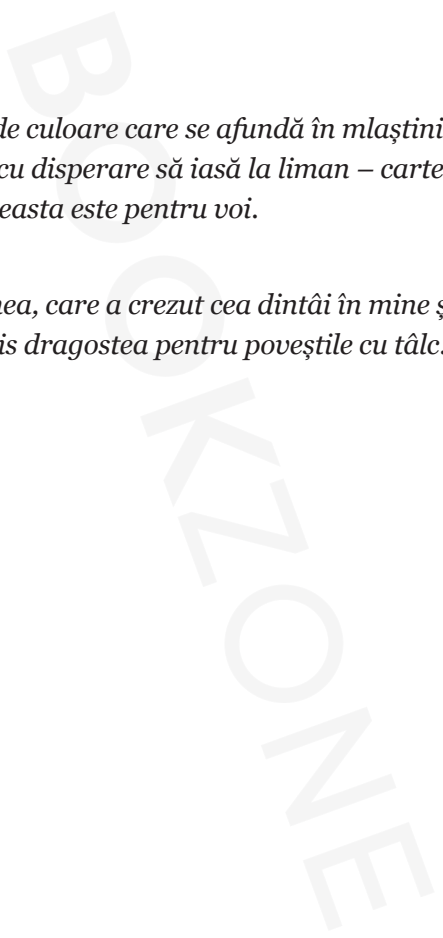
ASUL DE PICĂ

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Tuturor copiilor de culoare care se afundă în mlaștini
adânci, încercând cu disperare să iasă la liman – cartea
aceasta este pentru voi.*

*Și pentru mama mea, care a crezut cea dintâi în mine și
care mi-a transmis dragostea pentru poveștile cu tâlc.*

„Se spune că viața e plină de surprize.
Că visele noastre chiar pot deveni adevărate.
Numai că asta-i valabil și pentru coșmarurile noastre...”

Gossip Girl

„Tot ce știi este că, uneori, dacă sunt prezenți prea mulți
oameni albi... devin nervos.”

Get Out

OKZONE

ORAR

Chiamaka Adebayo

ZIUA/ ORA	LUNI	MARȚI	MIERCURI	JOI	VINERI
7.45-8.00	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE
1 8.00-9.00	MAT. AVANSAT	FRANCEZĂ	ENGLEZĂ	MAT. AVANSAT	BIOLOGIE
2 9.00-10.00	LIBER	BIOLOGIE	LIBER	FRANCEZĂ	ISTORIE
3 10.00-11.00	CHIMIE	MAT. AVANSAT	BIOLOGIE	LIBER	MAT. AVANSAT
4 11.00-12.00	ENGLEZĂ	MAT. AVANSAT	MAT. AVANSAT	BIOLOGIE	ENGLEZĂ
5 12.00-13.00	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ
6 13.00-14.00	FRANCEZĂ	ISTORIE	FRANCEZĂ	ENGLEZĂ	CHIMIE
7 14.00-15.00	ISTORIE	CHIMIE	CHIMIE	CHIMIE	LIBER

Devon Richards

ZIUA/ ORA	LUNI	MARȚI	MIERCURI	JOI	VINERI
7.45-8.00	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE	ÎNREGISTRARE
1 8.00-9.00	MUZICĂ	ENGLEZĂ AVANSAT	MUZICĂ	MUZICĂ	ENGLEZĂ AVANSAT
2 9.00-10.00	ENGLEZĂ AVANSAT	MATEMATICĂ	LIBER	ENGLEZĂ AVANSAT	MUZICĂ
3 10.00-11.00	LIBER	SPANIOLĂ	LIBER	ENGLEZĂ AVANSAT	DIRIGENȚIE
4 11.00-12.00	MATEMATICĂ	MUZICĂ	MATEMATICĂ	SPANIOLĂ	LIBER
5 12.00-13.00	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ	PAUZĂ DE MASĂ
6 13.00-14.00	SPANIOLĂ	ISTORIE	SPANIOLĂ	LIBER	MATEMATICĂ
7 14.00-15.00	DIRIGENȚIE	CHIMIE	ENGLEZĂ AVANSAT	MATEMATICĂ	SPANIOLĂ

PARTEA ÎNTÂI
TURNUL DE FILDEȘ

DEVON

Luni

Adunarea generală din prima zi de școală este cel mai inutil obicei cu putință.

Și asta spune multe, având în vedere că Academia Niveus este o școală care pune preț pe lucruri inutile.

Suntem așezați în Lion Hall – amfiteatrul numit după unul dintre acei sponsori care donează școlilor private banii de care nu au nevoie –, așteptându-l pe director să sosească și să-și țină discursul în ordinea obișnuită:

1. Bine ați venit înapoi pentru încă un an – mă bucur că n-ați murit peste vară
2. Vi-i prezint pe monitori și pe monitorul-șef
3. Valorile școlii
4. *Sfârșit*

Nu mă înțelegeți greșit, sunt adeptul organizării. Întrebați-i pe prietenii mei. Corectez – pe *prietenul* meu. Sunt foarte sigur că, deși sunt aici de patru ani, nimeni altcineva nu știe că exist. Numai Jack, care în general se poartă de parcă ar fi ceva serios în neregulă cu mine. Totuși eu îl numesc prieten pentru că ne cunoaștem dintotdeauna și ideea de a fi singur este mult, mult mai rea.

Dar să revin la ce spuneam despre organizare. Sunt un fan al ei. Jack știe despre numeroasele ritualuri prin care trec înainte să mă așez la pian. Fără ele, nu cânt la fel de bine. Asta-i deosebirea dintre ritualurile mele și aceste adunări. Chiar și dacă ele nu ar exista, viața la Niveus oricum ar fi tot o nesfârșită corvoadă de bârfe, bani și minciuni.

Microfonul scoate un țuiit strident, silindu-mă să ridic capul. Douăzeci de minute din viața mea sunt pe cale de a fi irosite pentru o adunare care ar fi putut fi înlocuită cu un e-mail.

Mă las pe spate în scaun când un tip înalt și palid, cu ochi negri, posomorâți, păr negru lucios, netezit pe spate cu ceea ce sunt sigur că a fost jumătate de borcan de gel de păr, și o haină neagră și lungă de aproape mătura podeaua, se urcă pe podium și se holbează de acolo la noi de parcă noi am fi rozătoarele și el, pisica.

— Numele meu este Ward, dar voi trebuie să mă numiți directorul Ward, începe pisica să spună, cu o voce lichidă și alunecoasă.

Mă uit cu un ochi la el. Ce naiba s-a întâmplat cu directorul Collins?

Sala se umple cu șoapte nedumerite și expresii faciale neimpresionate.

— După cum sunt sigur că unii dintre voi știți, directorul Collins și-a dat demisia cu puțin înainte de vacanța de vară, iar eu mă aflu aici să vă conduc de-a lungul ultimului vostru an la Academia Niveus, încheie pisica, strângând din buze.

— Deci zvonurile *erau* adevărate, șoptește cineva din apropiere.

— Așa se pare..., am auzit că dezintoxicarea este superelegantă zilele astea, totuși...

Eu nici măcar nu auzisem că directorul Collins ar avea probleme; părea în regulă înainte de vacanță. Uneori, mi se

pare că sunt atât de pierdut în lumea mea, încât nu observ lucrurile ce par evidente tuturor celorlalți.

— Prin urmare, se aude vocea directorului Ward ridicându-se și acoperindu-le pe toate celelalte, vom păstra tradiția de la Niveus, începând adunarea de astăzi cu prezentările elevilor monitori și monitor-șef.

Pivotează și așteaptă, în timp ce un profesor înțepenit într-un costum se grăbește să iasă în față și să-i înmâneze un plic de culoare crem. În tăcere, directorul Ward îl deschide, foșnetul hârtiei fiind amplificat până la un scrâșnet asurzitor prin boxe. Scoate un cartonaș și așază plicul pe pupitrul din fața lui. Încep să fiu neatent.

— Cei patru monitori ai noștri sunt...

Face o pauză, pupilele săgetându-i înapoi și înapoi ca niște muște negre prinse într-un borcan.

— Domnișoara Cecelia Wright, domnul Maxwell Jacobson, domnișoara Ruby Ainsworth și domnul Devon Richards.

Inițial am crezut că a făcut o greșală. Numele meu *niciodată* nu este strigat la o adunare oficială. În primul rând, pentru că adunările astea sunt, de regulă, dedicate persoanelor pe care elevii le cunosc și de care sunt interesați, iar dacă Niveus ar fi un platou de filmare, eu aș fi, cel mai probabil, un figurant fără nume.

Jack îmi dă un cot, scoțându-mă din starea de șoc, și mă ridic în picioare. Scârțâitul scaunelor din lemn umple toată sala și fețele se întorc să-mi privească dușmănos tentativa de a-mi târșâi picioarele printre rânduri. Mormăi un „scuze” după ce calc pe pantoful de firmă al unui tip – care valorează probabil mai mult decât veniturile maică-mii –, apoi răzbesc până în față, unde stau aliniați profesorii în vârstă, tenișii mei chițâind pe lemnul aproape negru de dedesubt. Inima îmi bate cu putere și aplauzele anemice se opresc stânjenitor.

Îi recunosc pe ceilalți trei care au venit aici, deși nu le-am vorbit *niciodată*. Max, Ruby și Cecelia parcă sunt niște

clone, gigantice, palide, cu păr blond, iar pe lângă ei, statura mea scundă și pielea neagră contrastează ca musca-n lapte. *Ei* sunt personajele principale.

Stau lângă directorul Ward, care, de aproape, este și mai înfricoșător. În primul rând, pentru că este nefiresc de înalt, picioarele lui literalmente se termină în capul pieptului meu. Pupilele lui se întorc spre mine, fixându-mă, deși nu și-a mișcat capul, îndreptat către sală.

Îmi mut privirea de la el, prefăcându-mă că BFG¹ nu și-a tras un fioros frate emo pe nume Ward.

— Am auzit deja lucruri foarte bune despre monitorul-șef de anul acesta.

Vocea lui Ward face o pauză pentru a marca, sunt sigur, ceea ce s-ar fi vrut o frază pozitivă, dar ieșindu-i cumva neînsuflețită, la fel de fără viață ca un elogi funebru.

— De aceea, n-ar trebui să fie o surpriză că monitorul-șef de anul acesta este nimeni altcineva decât Chiamaka Adebayo.

Urale puternice răsună în sala întunecată de lambriuri de stejar, în timp ce Chiamaka vine în față. Observ că armata ei de clone așezate în primul rând aplaudă înfricoșător de la unison, toate la fel de drăguțe și cu înfățișări de păpușă ca și lidera lor. Pe chip are o expresie înfumurată când ajunge la noi. Aproape că-mi dau ochii peste cap, dar ea e cea mai populară fată din școală și eu nu-mi doresc să mor.

Mă trag mai la o parte, simțindu-mă și mai nelalocul meu acum. Dacă Max, Ruby și Cecelia sunt personajele principale, Chiamaka e protagonistă. Se înțelege de ce ei se află aici. Dar eu? Mă simt de parcă în orice clipă cameramanii ascunși o să iasă și o să-mi spună că mi s-a făcut o farsă.

Știi că treaba cu monitorii e un concurs de popularitate. Profesorii votează preferații lor în fiecare an și întotdeauna e același tip de persoană. Cineva popular, dar eu *nu*

1 Abreviere populară pentru *Big Friendly Giant* (*Marele uriaș prietenos*), foarte apreciată carte de copii a romancierului britanic Roald Dahl (n. tr.).

sunt popular. Poate că proful meu de muzică a pus o vorbă bună pentru mine? Nu știu.

— După cum știți cu toții, rolurile de monitor și de monitor-șef nu trebuie luate ușor. Cu multă putere vine și o mare responsabilitate. Nu e vorba doar de participarea la ședințele de consiliu cu mine sau de organizarea marilor evenimente ori de a face o impresie bună la colegiul dorit. Înseamnă totodată să fii un elev model pe tot parcursul anului, cum sunt sigur că acești cinci elevi au fost în timpul petrecut la Niveus și cum sperăm că vor continua să fie mult după ce vor părăsi Academia Niveus.

Directorul Ward se sforțează să schițeze un zâmbet.

— Vă rog, încă o rundă de aplauze pentru consiliul nostru de monitori de anul acesta, spune Ward, declanșând niște aplauze mai energice din marea de fețe palide de dinaintea noastră.

Simt câțiva ochi ațintiți asupra mea și îi evit, încercând să găsesc ceva interesant în podeaua de sub tălpile mele, ca să-mi scot din minte că sunt rânduri peste rânduri de persoane care se uită la mine.

Urăsc senzația de a fi privit.

— Acum, despre valorile școlii.

Ne întoarcem cu toții spre ecranul uriaș din spatele nostru, cum facem de fiecare dată, gata să urmărim valorile școlii derulându-se ca genericul de la sfârșitul unui film, în timp ce imnul național se aude în fundal. La adunările normale, de regulă jurăm credință drapelului, dar, având în vedere că asta e prima întrunire a anului, Niveus face ce știe mai bine: amplifică spectacolul.

Ecranul este enorm și negru, acoperind cea mai mare parte a ferestrei mari, cu geam dublu laminat din spatele scenei. Niveus este o școală decorată luxos, cu pereți din lemn întunecat și ferestre cu geamuri uriașe. Exteriorul e vechi și dă impresia de loc băntuit, iar interiorul e nou și

modern, trăsnind a bogăție excesivă. Parcă ispitește lumea de afară să tragă cu ochiul înăuntru.

Se aude un clic puternic și o imagine mare umple ecranul: o carte de joc cu un As în fiecare colț și un uriaș simbol de pică în mijloc.

Asta-i ceva nou.

Mă întorc să-l caut pe Jack în public, vrând să-i arunc privirea noastră de *Ce dracu?*, dar el se uită la ecran de parcă nimic din toată treaba nu-l derutează. Toți ceilalți din public par la fel de neafecțați ca și Jack. Asta-i ciudat.

— Ah, pare să fie un soi de defecțiune tehnică..., anunță doamna Blackburn, fosta mea profesoară de franceză, din spate.

Alte câteva clicuri și totul revine la normal. Imnul național bubuie din boxe și cântăm și noi, cu o palmă pe piept, urmărind valorile școlii trecând rapid pe ecran: **Onoare, Moralitate, Respect, Onestitate, Integritate, Idealism, Conștiinciozitate, Implicare, Ordine și Rațiune.**

Zece valori care lipsesc majorității oamenilor din școala asta. Inclusiv mie.

— Și acum, un discurs din partea monitorului-șef, Chiamaka!

Toată masa elevilor s-a dezlănțuit la menționarea numelui ei, bătând din palme chiar mai tare decât înainte și ovaționând-o de parcă ar fi o zeiță – ceea ce, după standardele de la Niveus, practic este.

— Mulțumesc, domnule director Ward, spune Chiamaka, urcând pe podium. Mai întâi, aș dori să le mulțumesc profesorilor pentru că m-au ales monitor-șef – e ceva ce nu mi-am imaginat niciodată că o să se întâmple.

Chiamaka a fost monitor-șef trei ani la rând, cu asta; a fost monitor-șef în primul an și monitor-șef în al doilea an – nu e nimic nici pe departe șocant în faptul că a fost aleasă. Alegerea mea, pe de altă parte...

Ea se uită în spate înspre profesori, cu mâna pusă peste inimă încă de când am cântat imnul național, mimând surpriza, cum face în fiecare an.

Ochii mei chiar vor, *vor* să se rostogolească la ea.

— Ca monitor-șef, o să-mi dau toată silința ca ultimul nostru an la Niveus să fie cel mai bun dintre toate, începând cu Balul de caritate Snowflake², de la sfârșitul lunii. Consiliul monitorilor de anul acesta e o garanție că o să fie o seară despre care toată lumea o să vorbească mulți ani de acum încolo.

Oamenii încep să aplaude, dar Chiamaka nu le dă voie. În schimb, înclină microfonul în față, căci nu și-a terminat solilocviul.

— Mai presus de toate, promit să am grijă ca majoritatea fondurilor pe care le strângem să meargă la departamentele care trebuie. Nu mi-ar plăcea să văd toată generozitatea arătată de donatorii noștri risipindu-se inutil. Ca monitor-șef, o să am grijă ca oamenii care merită – elevii care câștigă concursurile Mathalon, care concurează la târgurile de știință, cei care *într-adevăr* contribuie cu ceva pentru școală – să fie prioritari. Vă mulțumesc.

Chiamaka încheie, aruncând un zâmbet crud spre publicul care izbucnește din nou în aplauze.

De data asta, îmi dau ochii peste cap fără să-mi mai pese și sunt foarte sigur că fata din primul rând, cu funde roșii în păr, se uită la mine cu dispreț pentru reacția mea.

Monitorii mai rămân în sală ca să-și primească ecusoanele, în vreme ce toți ceilalți pleacă de la adunare și se duc la cursurile lor de la prima oră. Îi privesc, în uniformele lor elegante, noi, ajustate pe corp, cu gențile lor făcute din piele de crocodil și cu fețele lor făcute din plastic. Uitându-mă în jos, la tenișii mei jerpeliți și la jacheta cu ochiuri duse, simt un junghi.

2 Fulg de nea (în limba engleză) (n. tr.).

Sunt multe lucruri pe care le urăsc la Niveus, de pildă că nimeni (în afară de Jack) nu e din partea mea de oraș, toți locuind în case uriașe cu gardulețe albe din lemn, cu bucătari care le pregătesc micul-dejun, șoferi care îi duc la școală și carduri de credit fără limită vârate în rucsacurile lor de firmă. Uneori, doar să le fiu în preajmă îmi dă senzația că mă prăbușesc pe dinăuntru, mă sparg în bucăți. Știu că nu folosește la nimic să compar ceea ce am eu cu ceea ce au ei, dar, văzând tot bănetul ăla și privilegiile lor, iar eu neavând nimic, mă doare. Încerc să mă conving că nu contează că sunt un copil cu bursă de ajutor social, că n-ar trebui să-mi pese de asta.

Uneori funcționează.

Ecusoanele sunt de culori diferite. Al meu e roșu și lucios, cu *Devon* gravat sub *Monitor*. Monitorii aleși de profesori în ultimul an au întotdeauna cele mai mari medii generale și, prin urmare, sunt imediat recrutați drept candidații de top pentru selecția șefilor de promoție. În timp ce Chiamaka probabil va reuși, eu sunt bucuros măcar că am fost luat în calcul. Cine știe, dacă am ajuns monitor, ce ar împiedica universul să-mi îndeplinească încă o dorință și să mă facă șef de promoție?

De obicei, nu-mi îngădui să visez atât de departe – dezamăgirea e dureroasă și-mi place să controlez mai degrabă lucrurile care par posibile, decât cele care nu sunt. Dar n-am mai fost niciodată pe radarul profesorilor până acum, sau pe radarul oricui, de fapt. Mă remarc prin a fi necunoscut, niciodată invitat la petreceri sau mai știu eu ce. Acum, că sunt aici și ceva de genul ăsta chiar mi se întâmplă, nu mă pot abține să simt că anul ăsta o să meargă bine... sau cel puțin mai bine decât cei trei dinainte. Un semn că poate o să intru la colegiu – s-o fac pe mama mândră.

Ward în sfârșit ne lasă să plecăm și mă grăbesc să ies din sală, croindu-mi drum prin mica mulțime de elevi care încă mai zăbovesc pe acolo și intru într-unul din culoarele de marmură mai goale, cu șiruri de dulapuri-vestiare

cenușiu-închis. Încetinesc doar când o profesoară se ivește de după colț. Ea-mi aruncă o privire incisivă, tunsoarea ei bob perfectă dând chipului său o expresie la fel de înfricoșătoare și de critică precum a Ednei Mode în *The Incredibles*. Apoi trece mai departe și pot respira din nou normal.

Sunetul unei uși de dulap trântite cu putere îmi atrage atenția și întorc iute capul în direcția sursei. Un tip cu părul negru, cu ochi machiați intens și cu o expresie ce se traduce prin *Du-te dracu'*, se holbează la mine. Josh? Jared?... Nu-mi pot aminti cum îl cheamă, dar îl știu după față.

El e tipul care și-a recunoscut public orientarea sexuală anul trecut, la Balul Juniorilor³, venind cu partenerul său de mână. Cu partenerul, *la masculin*, de mână. Și n-a fost așa mare chestie. Oamenii au fost bucuroși pentru el. Dar tot ce-mi amintesc a fost, când m-am uitat la el și la partenerul lui, mână în mână, că am simțit o copleșitoare senzație de invidie.

Balul e unul dintre numeroasele evenimente obligatorii și inutile de la Niveus, și atunci eu, ca un masochist, i-am privit toată seara, de pe una dintre băncile din capătul sălii. I-am privit dansând lent, cu brațele înlănțuite unul în jurul celuilalt, de parcă erau în mod firesc în siguranță acolo. De parcă nimic rău n-avea să li se întâmple. De parcă niciunul dintre prietenii lor din afara școlii nu avea să le facă rău sau să-i batjocorească. De parcă părinții lor nu aveau să înceteze să-i mai iubească – sau să-i părăsească. De parcă avea să le fie bine.

Pieptul mi se strânsese dureros când mă gândisem la asta. Vederea mi se încețoșase, luminile din sală devenind niște cercuri tremurătoare. Îmi înghițisem lacrimile, ștergându-le iute de pe obraji cu mâneca sacoului negru pe care îl închiriasem, continuând să mă uit la ei cum dansau – ca un ciudat de primă clasă – și întorcându-mi capul numai atunci când a devenit prea dureros.

3 Elevii din penultimul an, în SUA și în Marea Britanie (n. tr.).

— Ce e?

O voce groasă pătrunde prin amintirile mele ca o lamă de cuțit. Clipesc să-mi revin și-l descopăr pe tipul de la dulap uitându-se fix la mine, arătând mai enervat ca înainte.

Mă întorc grăbit, luând-o în direcție opusă, neîndrăznind să mă uit înapoi. Pentru că, unu, Jared? Jim? – *tipul ăla* – mă bagă în sperieți și, doi... Mintea mea face un salt înapoi la bal, *la degetele lor întrepătrunse, la zâmbetele lor*. Închid ochii strâns, forțându-mă să mă gândesc la altceva. De pildă, la ora de muzică.

Urc treptele la primul etaj, unde e sala mea de clasă, arzând amintirea deprimantă și aruncând cenușa afară din capul meu.

Tot corpul îmi vibrează când văd ușa întunecată de stejar cu o plăcuță pe care e gravat *Sala de Muzică*, iar tristețea mi se topește ca prin farmec. E sala mea preferată, singurul loc din școală în care m-am simțit mereu ca acasă. Mai sunt și alte săli de muzică, mai mult pentru înregistrări sau pentru exercițiu individual, dar mie îmi place asta cel mai mult. E mai deschisă, mai puțin singuratică.

— Devon, bine ai venit și felicitări că ai devenit un monitor! spune domnul Taylor de cum intru.

Domnul Taylor este profesorul meu preferat; el m-a învățat muzică încă din primul an și este singurul profesor cu care pot să vorbesc și în afara clasei. Chipul îi este întotdeauna luminat de un zâmbet.

— Poți să începi să lucrezi la proiectul tău de absolvire împreună cu restul clasei.

Colegii mei de clasă sunt pierduți în lumea muzicii proprii, unii la clape, alții ținând ferm creioanele în mână în timp ce notează melodiile pe portative noi și imaculate. Ar fi trebuit să începem să ne planificăm proiectele de absolvire încă din vară, gata să le prezentăm când ne întoarcem. Dar eu mi-am petrecut majoritatea vacanței de vară cu piesa

de audiție pentru colegiu și cu alte nimicuri, nu foarte academice.

Îmi ochesc stația în spate, lângă o fereastră, cu claviatura pe pupitru și cu inițialele mele, *DR*, gravate cu auriu în lemn. Nu sunt mulți elevi înscriși la muzică, așa că avem toți stațiile noastre. Întotdeauna mi-a plăcut sala asta de clasă pentru că mă duce cu gândul la una dintre sălile de muzică din concertele clasice online: de formă ovală, cu pereții îmbrăcați în lambriuri castanii. În încăperea asta mă simt mai mult decât un elev cu bursă socială. Ca și când locul meu ar fi aici, în această viață, înconjurat de acești oameni.

Chiar dacă știu că nu e adevărat.

— Mulțumesc, spun, înainte să mă îndrept spre clapele la care am visat toată vara.

Acasă nu am un sintetizator, pentru că nu încap nicăieri și pentru că sunt mult mai scumpe decât par. Sunt sigur că mama mi-ar fi cumpărat unul dacă i-aș fi cerut, dar deja face eforturi foarte mari pentru mine și simt că o împovărez mai mult decât ar trebui. În schimb, când nu sunt la școală, improvizez; fredonez melodii, scriu notele și ascult sau mă uit la muzică ori de câte ori pot. În orice caz, eu mă ocup mai mult de compoziție și de crearea de cântece, dar tot mă simt bine să am din nou un instrument adevărat în fața mea.

Bag sintetizatorul în priza din perete și prinde viață, micul monitor pătrat din colț pâlpaie. Îmi pun căștile, îmi plimb degetele peste claviatura în alb și negru, apăsând câteva clape, lăsând să iasă o melodie aiurea, după care mă las pe spate, închid ochii și îmi imaginez oceanul. Albastru-verzui cu pești înotând și alge intens colorate. Plonjez și mă scufund în apă.

Mă cuprinde senzația familiară de pace și mâinile mele se întind spre pian.

Și atunci cânt.